

Dla rodziców dziecka jąkającego się

- W wielu przypadkach u dzieci w wieku przedszkolnym pojawia się tzw. „jąkanie fizjologiczne”. Dziecko chcąc szybko coś przekazać, nie nadąża tego wyartykułować. Wówczas należy cierpliwie przedszkolaka wysłuchać, absolutnie nie nazywać tego przy dziecku „jąkaniem”, ani też nie okazywać własnych emocji. Przy takim zachowaniu rodziców, w większości przypadków wszystko mija samoistnie.

Gdy u przedszkolaka zacinanie się nie mija:

- „Jąkanie rodzi się w uszach rodziców, a nie w ustach dziecka”.
- Nie mówmy do dziecka „*Nie jąkaj się*”. Gdyby mogło, nie jękałoby się, ale przecież nie wie, jak to zrobić.
- Nie kierujmy ciągle uwagi na jego sposób mówienia.
- Wiele dzieci, szczególnie w młodszym wieku szkolnym, nie przejmują się zbyt swoją mową i zdumione jest niepokojem okazywanym przez rodziców lub nauczyciela.
- **Cierpliwie słuchajmy, bez okazywania emocji**, gdy dziecko się jąka.
- Nie mówmy za dziecko i nie odpowiadajmy za nie na pytania.
- Jeśli dziecko mówi chaotycznie i szybko, możemy mu powiedzieć „*Uspokój się, mamy przecież dużo czasu*”.
- Jeśli dziecko ma dobry okres (to znaczy mówi płynnie), nakłaniajmy go do mówienia jak najwięcej.
- Jeśli dziecko ma zły okres, zajmijmy je czynnościami manualnymi lub śpiewem, aby mówiło jak najmniej.
- Wzbudźmy w dziecku poczucie, że pod jakimś względem jest lepsze od innych.
- Reagujmy na to, co dziecko mówi, a nie jak mówi.
- Około 70% to nieumiejętne postępowanie z dzieckiem. Karcenie go lub poprawianie mowy powoduje utrwalanie patologicznych nawyków. W ten sposób jąkanie fizjologiczne **utrwała się**.
- Często jąkanie towarzyszy encefalopatii lub epilepsji.
- Bywa, że jąkanie jest następstwem przeżytego szoku, wielkiego strachu,
- Jąkanie nie jest dziedziczne, ale dziedziczy się chwiejność układu nerwowego.
- Niektórzy specjaliści uważają, że jąkanie jest objawem nerwicy.
- Poważne przeszkody dla jąkającego stwarza środowisko (np. hałas w szkole, przeczuleni na sprawę jąkania rodzice, atmosfera nieustannego pośpiechu, nerwowe sytuacje, kłótnie w domu, itp.).
- Należy przestrzegać, aby dziecko prowadziło regularny tryb życia.
- Do najpopularniejszych metod pośredniego oddziaływania na osoby jąkające się należą: psychoterapia, farmakoterapia, ziołolecznictwo, terapia zabawą, terapia ruchowa, logorytmika, itp.
- Każde dziecko oczekuje akceptacji, ciepła i miłości. Jeśli do tego jest nadmiernie wrażliwe, to nie zniesie zbyt dużej dawki krytycyzmu i będzie się obawiało, że straci miłość rodziców, a to może pociągać za sobą jąkanie.
- Jeden z jąkających napisał o sobie: „*Nie mam pretensji do rodziców o to, że się jąkam, ale o to, że dopuścili do uformowania się głęboko w mojej psychice poczucia wady. Gdy raz poczucie lęku przed mówieniem i poczucie mniejszej wartości zakorzeni się w podświadomości, staje się ono czynnikiem niszczącym osobowość w stopniu większym niż samo jąkanie*”.
- Rodzicom polecam do przeczytania: Rene Byrne, *Pomówmy o zacinaniu*.